

Sygn. akt IX Ca 497/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Charukiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Dorota Ciejek SO Krystyna Skiepmo
Protokolant:	prac. sąd. Magdalena Kufel

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. O.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą

w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt X C 560/14,

oddala apelację.

Sygn. akt IX Ca 497/15

UZASADNIENIE

Powód Z. O. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 18.668,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 23 lipca 2011r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą, m.in. dystrybucję gazu LPG. W dniu 22 czerwca 2011r. jeden z pojazdów tankujących gaz wjechał w zadaszenie dystrybutora stacji paliw, prowadzonej przez powoda, uszkadzając je i znajdującą się na nim reklamę. Naruszył przy tym konstrukcję zadaszenia od strony fundamentów i zniszczył lampę przeciwybuchową i naruszył fundament zadaszenia. Za skutki tego zdarzenia odpowiedzialny jest pozwany na podstawie polisy OC. Wysokość szkody powód ustalił w oparciu o kosztorys naprawy, sporządzony przez wykonawców tego typu napraw i reklamy.

Po wniesieniu pozwu, w dniu 2 kwietnia 2014 r. pozwany dokonał wypłaty części odszkodowania w wysokości 3.732,72zł. Powód w tej części cofnął pozew, bez zrzeczenia się roszczenia.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że udzielił ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy szkody wyrządzonej powodowi w dniu 22 czerwca 2011 r., w której uszkodzeniu uległo zadaszenie dystrybutora związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda. Jednak dotychczas wypłacone przez niego w wysokości 3.732,72 zł przyznane decyzją z dnia 1 kwietnia 2014r. odszkodowanie w całości wyczerpuje roszczenia powoda.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. O. kwotę 6.122,74 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lipca 2011 r. do dnia zapłaty. Co do kwoty 3.732,72 złotych postępowanie umorzył, zaś w pozostałej części powództwo oddalił. Orzekł, że koszty procesu strony ponoszą po połowie i w związku z tym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 666,11 złotych tytułem zwrotu tych kosztów oraz nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Olsztynie 418,78 złotych tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 22 czerwca 2011 r. około godziny 16.00 w miejscowości S. w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez powoda Z. O. doszło do spowodowania szkody w mieniu powoda przez kierującego pojazdem marki M. (...) z przyczepą. Pojazd ten, podczas wykonywania manewru zawracania, zacerpił o zadaszenie stacji paliw i zniszczył je, uszkadzając przy tym słupy i fundamenty konstrukcji zadaszenia.

Ponadto uszkodził znajdującą się na tych słupach reklamę powoda. Pojazd ten był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Szkada została zgłoszona pozwanemu w dniu 22 czerwca 2011 r.

Protokół szkody przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym został sporządzony dopiero w dniu 7 stycznia 2012r. W dniu 17 stycznia 2012r. pozwany w piśmie do powoda wskazał, że przeszkodą do prowadzenia dalszego postępowania likwidacyjnego jest nie wskazanie przez niego numeru konta, na które odszkodowanie ma być wypłacone. Następnie pismem z dnia 15 marca 2012r. odmówił uwzględnienia roszczenia powoda w jakiegokolwiek części wobec nie wskazania numeru konta, choć co do zasady uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodą w mieniu powoda w zakresie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych pojazdu sprawcy szkody. Poinformował jednocześnie, że ustalił bezsporną kwotę odszkodowania na sumę 3.732,72 zł netto.

Powód pismem z dnia 19 marca 2012r. wezwał pozwanego do zapłaty sumy wynikającej z przedłożonych przez niego kosztorysów, wskazując, że w przeciwnym wypadku wystąpi przeciwko niemu na drogę sądową. Dopiero po wniesieniu powództwa w niniejszej sprawie, decyzją z dnia 1 kwietnia 2014r., kwota 3.732,72 zł została powodowi wypłacona.

W ocenie Sądu Rejonowego roszczenie powoda była zasadne w części. Spór między stronami dotyczył wyłącznie wysokości szkody. Okoliczność ta została ustalona na podstawie dowodu z opinii biegłego, który ustalił szkodę powoda na kwotę 9.855,46 zł, co przy uwzględnieniu już wypłaconej powodowi kwoty, spowodowało zasądzenie na rzecz powoda kwoty 6.122,74 zł. Opinia biegłego została sporządzona w sposób

wyczerpujący, w oparciu o wiedzę specjalistyczną biegłego i całokształt materiału dowodowego dotyczącego rozmiarów szkody, z uwzględnieniem przy wyliczeniach powszechnie stosowanych w branży budowlanej katalogów cen materiałów i robocizny. Biegły wyjaśnił wszelkie niejasności zgłoszone przez powoda. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył powód w części, tj. dotyczącej oddalenia powództwa o zapłatę kwoty 8.813,52 zł, zarzucając w apelacji:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na nieuwzględnieniu wszystkich faktów i okoliczności niezbędnych dla prawidłowego rozpatrzenia przedmiotowej sprawy w tym zarzutów do opinii biegłego,

- naruszenie prawa procesowego poprzez naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z tym, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny logicznej zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego,

- oparcie wyroku na błędnej opinii biegłego i pomimo zarzutów podniesionych w odniesieniu do tej opinii nie została ona zweryfikowana inna opinią.

Wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność zweryfikowania opinii sporządzonej przed Sądem I instancji.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł w istocie o zmianę wyroku w części oddalającej powództwo i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowej kwoty 8.813,52 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną tych ustaleń dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Nie są trafne zarzuty powoda naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W orzecznictwie przyjmuje się, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2009 r., II PK 261/08, LEX nr 707877). Zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odnosiły się przede wszystkim do dowodu z opinii biegłego. Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu Rejonowego, że dowód ten był wiarygodny. Wnioski zawarte w opinii są jednoznaczne i kategoryczne. Opinia jest logiczna i nie zawiera nieścisłości. Biegły odpowiedział również na pytania powoda. Opinia ta koresponduje z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Jest należycie uzasadniona, przez co możliwe było zweryfikowanie zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych.

Podkreślić należy, iż biegły w opinii uzupełniającej odpowiedział na wszystkie pytania powoda zgłoszone jako zarzuty do opinii. Zarzuty te zostały ponowione w apelacji. Z opinii uzupełniającej wynika, że całość konstrukcji dachu został przez biegłego podzielona na poszczególne elementy między innymi na podparcia zawiesznień i osłon. Biegły wskazał również, że ceny stali zostały przyjęte w oparciu o średnie ceny krajowe. Powód nie wykazał by ceny te były wyższe. Biegły uwzględnił również koszt transportu materiałów na budowę, który został wliczony do ceny zakupu materiałów. Koszt sporządzenia reklamy- szyldu został uwzględniony w pkt 19 kosztorysu. Odwołanie się w tej mierze do ofert biur reklamy wskazuje, że cena wykonania projektu reklamy zawiera się w kwocie wskazanej przez biegłego.

Wobec poprawności przedłożonej przez biegłego opinii nie było podstaw do przeprowadzenia kolejnego dowodu z opinii biegłego. W orzecznictwie utrwalony jest bowiem pogląd, że nie stanowi podstawy do przyjęcia, że sąd jest zobowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnego biegłego w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony domagającej się takiego uzupełnienia postępowania dowodowego. Samo niezadowolenie strony z przygotowanego już opracowania nie jest ku temu dostatecznym powodem. Nie jest dla takiego uzupełnienia wystarczającą przyczyną to, że w przekonaniu strony kolejna opinia pozwoli na udowodnienie korzystnej dla niej tezy (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., I ACa 119/15, LEX nr 1712675).

Nie jest również trafny zarzut powoda ustalenia przez Sąd Rejonowy wysokości należnego odszkodowania w kwocie, która nie uwzględnia podatku od towarów i usług.

Odszkodowanie powinno ściśle odpowiadać wysokości szkody. Nie powinno być niższe od wysokości szkody, tak że nie rekompensowałyby całej szkody, ale i nie powinno być od niej wyższe i stanowić źródła bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Stosownie do art. 19 ust.1 ustawy z 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50 ze zm.) podatnik podatku VAT ma prawo do obniżenia kwoty należnego podatku o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług. Skorzystanie przez podatnika z tego uprawnienia powoduje, że poniesiony przez niego wydatek na nabycie towaru w rzeczywistości odpowiada zapłaconej przez niego cenie nabycia tego towaru, pomniejszonej o podatek VAT mieszczący się w tej cenie. Ten to wydatek określa zatem rzeczywisty rozmiar szkody doznanej przez podatnika na skutek zniszczenia rzeczy. Wysokość odszkodowania mającego na celu naprawienie tej szkody powinna zatem odpowiadać cenie rzeczy, pomniejszonej o mieszczący się w niej podatek VAT. Tak ustalone odszkodowanie spełnia postulat odszkodowania odpowiadającego wysokości szkody. Stanowisko to reprezentowane jest również w orzecznictwie (np. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007/10/144, z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74).

W ocenie Sądu Okręgowego z zasady pełnej kompensacji szkody wynika, iż w realiach niniejszej sprawy odszkodowanie należne powodowi nie obejmuje wartości podatku VAT. Powód wykazał, że prowadzi działalność gospodarczą, a uszkodzona rzecz służyła do prowadzenia tej działalności. W tej sytuacji należało przyjąć, iż powód jest płatnikiem tego podatku VAT. W konsekwencji nie było podstaw do przyjęcia, że kwota zasądzonego odszkodowania powinna być powiększona o podatek VAT.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.